

KINTA KOLUMNA

ELS COCODRILS DE LA UE

La Unió Europea desapareixerà però l'euro es mantindrà?

Macron és l'últim líder que té fe en la sobirania europea? La pregunta de: Catalunya, Espanya o França... és la nostra pàtria i Europa és el nostre futur, té resposta?

Portem més de 60 anys amb la perspectiva de construir una federació d'estats iguals, comparable als Estats Units d'Amèrica. Res d'això s'ha aconseguit.

La guerra a Ucraïna, relançada per Rússia el 24 de febrer del 2022, semblava oferir una nova oportunitat pels 27 membres de la Unió. La història ensenya que és en la guerra que els pobles prenen consciència de la seva identitat. Aquest és el cas a Ucraïna, però no hi ha miracles i la guerra només ha reobert cicatrius mal curades de crisis anteriors.

Pot fer riure o pena escoltar el ministre d'Exteriors de la UE, Josep Borrell, acusant les seves tropes d'incompetència –llegir diplomàtics europeus– i de buròcrates arrogants per la seva incapacitat de preveure la guerra mentre els nord-americans cridaven a foc. "De vegades sé més del que passa en algun lloc llegint els diaris que llegint els vostres informes, que de vegades arriben massa tard. [...] quan hauria de ser l'home més ben informat del món".

S'ha de començar dient que la Unió Europea no és Europa sinó una entitat institucional i jurídica molt recent que hauria d'estar per sobre de les normes dels Estats membres. La Unió, només existeix sempre i quan es respectin les normes però és evident que cada vegada ho són menys.

Són unes normes uniformes que sovint no s'adapten a la situació i necessitats reals dels diferents països. Irlanda i Luxemburg violent les regles de la competència practicant un dúmping fiscal agressiu mentre els països del sud d'Europa són víctimes de la mà de ferro alemanya.

Durant la crisi grega del 2015, un país que només representa el 2% del PIB de la zona euro, les amenaces contra l'electorat per part de la premsa i la classe política de tot el continent van demostrar l'angoixa de l'"Europa oficial" de cara a un abandó de l'eurozona. Un país petit, molt afeblit podia sacsejar l'edifici comunitari. Com a càstig l'Eurogrup i el Banc Central Europeu van posar de genolls els bancs grecs.

De les tres grans institucions supranacionals, el Banc Central Europeu, el Tribunal de Justícia de la Unió (TJUE) i la Comissió, aquesta última és la més dèbil. Les dues primeres no tenen legitimitat democràtica, hi són perquè els països membres els cedeixen prerrogatives. Una servitud voluntària fins que un estat digui prou com el Brexit ho demostra o com els hongaresos que no abandonen la Unió però reformen la Constitució en contra dels principis de la Unió. Sortint de la Unió Europea, el Regne Unit recupera la seva sobirania en matèria comercial i pot negociar lliurement els acords que li agradin, posant la seva força diplomàtica al servei d'aquestes negociacions.

Alemanya, la gran guanyadora en el mercat únic i la potència política dominant al continent, sempre utilitzant la paraula "Europa" per imposar polítiques favorables als seus propis interessos i adequar-los als seus punts de vista.

Per l'extrema dreta europea l'intent de construir una democràcia europea que transcendeixi les nacions és un fracàs. Per ara ho van denunciant sense demanar la sortida. Per una banda té el monopoli de les crítiques a la UE valent-se del problema de la identitat nacional. La identitat d'un país és el resultat del que ha aconseguit, és el producte de la seva història. No obstant això, la història no deixa de fer-se mai, s'escriu en cada moment. La sobirania abolida, trauria a les nacions la seva identitat. La identitat francesa, la espanyola entre moltes altres. El terme només pot cobrir un contingut imprecís, en el qual entra costums, ritus, llengua, història i originalitats sociològiques.

Les premisses de la integració europea, pels estats tenia com a objectiu promoure una Europa intergovernamental que tingui com a finalitat principal la cooperació en els àmbits de la defensa, els afers exteriors i la cooperació científica i tècnica. La Unió Europea mata Europa, l'Europa real, la dels projectes concrets i reeixits. Res no serà possible sense alliberar-se del marc existent.